

Van het bestuur.

Langzaam maar zeker kondigde zich al weer een nieuw jaar aan.

Het afgelopen jaar hebben we heel veel bezoekers mogen ontvangen. De expositie "Blik op de jaren 60" blijkt erg in de smaak te vallen; het is voor veel mensen weer even terug in de tijd.

Veel is er het afgelopen jaar weer gebeurd in de Oudheidkamer.

Zo zult u de Nieuwsbrief in een nieuw jasje ontvangen, wat naar wij hopen bij u in de smaak zal vallen.

De nieuwe AVG wet heeft ons veel werk bezorgd; de bedenkers van die wet hebben kennelijk onderschat wat het voor kleine organisaties betekent.

De vernieuwde website is inmiddels in de lucht en ook zijn we aangesloten op het glasvezelnet.

Vorig jaar kregen we bezoek uit Amerika van nazaten van Willem Visser, die in 1848 samen met Cornelis Langstraat naar Pella emigreerde. Nu was er bezoek uit California van Eldon Leroy Dekkenga en zijn echtgenote, een nazaat van Cornelis Langstraat. Hieruit blijkt wel dat de Oudheidkamer ook buiten de landsgrenzen bekendheid geniet!

De diamiddagen worden zo druk bezocht, dat we mensen hebben moeten teleurstellen. Steeds opnieuw blijkt hoezeer mensen genieten van beelden uit het verleden (dat voor velen nog vers in de herinnering ligt).

Verder zijn we al weer druk bezig om documentatie te verzamelen voor de volgende tentoonstelling met als onderwerp Tweede Wereldoorlog, het onderwerp waar de Koning in zijn troonrede aandacht voor vroeg. Een onderwerp waarvan ik op voorhand durf te zeggen dat het heel veel mensen aan zal spreken. De groep die het nog bewust heeft meegemaakt wordt steeds kleiner; het is in 2020 al weer 80 jaar geleden dat de oorlog is uitgebroken.

Tot slot wens ik u allen een voorspoedig en gezond 2019.

Arie Beukelman, voorzitter.

Zadelzwam.

Op een zonnige zondag in 1938 kwam ik met mijn vader na afloop van de morgendienst uit de kerk, de Gereformeerde kerk in Rhoon.

(Zoals al vaker vermeld, wij woonden aan de Oud Rhoonsedijk in Poortugaal, maar gingen in Rhoon naar de kerk, naar school, deden er boodschappen en verder ook alles. We waren dus volledig op Rhoon georiënteerd.) De meest gangbare en kortste route naar huis vanaf de Gereformeerde kerk, die aan het begin van de Rijdsdijk nabij de Dorpsdijk stond, was via de Dorpsdijk. Wij waren samen. Mijn oudere broers en zus, die ook uit de kerk kwamen, liepen niet met ons mee. Zij waren in de leeftijd dat je niet met je vader loopt, maar bij voorkeur met leeftijdgenoten. Mijn moeder en jongste broertje van drie waren thuis.

Mijn vader was een liefhebber van wandelen, natuur en buitenlucht. Hij zei: zullen we een eindje omlopen, en zo gedaan. De keus viel op de Molendijk, Kerklaan en dan nog een stuk Dorpsdijk.

Villa Familie Pieters, Kerklaan.

Komend vanaf de Molendijk sloegen we het Kerklaantje in. In die tijd was daar aan onze rechterhand een essen-griend. In de jaren vijftig is daar de witte villa van de familie Pieters gebouwd. In dat griendje stonden enorme essen stoven, dat waren oude stronken, waarvan al honderden jaren regelmatig de takken waren afgehakt. Deze hadden daardoor vele grillige vormen gekregen en waarin ook dood hout aanwezig was. In de tuin van genoemde villa zijn zelfs nu nog enige van deze stoven aanwezig. We liepen langs dat griendje toen mijn vader opeens riep: 'kijk daar eens wat een grote paddenstoel'. Daar groeide uit de zijkant van zo'n stronk een enorme paddenstoel in de vorm van een elfenbankje, lichtbruin van kleur en enigszins geschubd.

Ik wist toen niet, en mijn vader denk ik ook niet, dat dit verschijnsel 'zadelzwam' heet. Hij heeft ongeveer de vorm en afmeting van een zadel, zo'n zadel waar ouderwetse motorfietsen mee waren uitgerust, of de zitting van een tractor, wel ongeveer 30 cm. doorsnee. Het was een heel bijzondere verschijning.

Er was toen lang niet zoveel vrije natuur in onze omgeving als nu, bijna elke meter grond werd benut om voedsel te verbouwen. Alleen bij het Kasteel van Rhoon waren een paar bosachtige percelen. Na het bekijken van de paddenstoel vervolgden we onze weg naar huis. Dat we iets bijzonders gezien hadden, bewees ook wel, dat mijn vader bij thuiskomst uitgebreid verslag deed van wat we gezien hadden, een paddenstoel zo groot als een etensbord.

Nu, een kleine tachtig jaar later, werk ik als vrijwilliger voor het 'Zuid-Hollands Landschap' onder andere in wat nu 'de kasteelgaarde' wordt genoemd. Op één van de allerwarmste dagen van de zomer van 2018 was ik daar ook bezig. Ik zat net even uit te puffen op een bankje in de schaduw van de bomen direct achter het kasteel, toen daar een mevrouw kwam aanlopen (een heel stuk jonger dan

De Zadelzwam.

ik) die ik ken. Het was Netty Wermeester. Het is haar hobby zich bezig te houden met alles wat met paddenstoelen te maken heeft. Nu gedijen paddenstoelen over het algemeen bij veel natigheid, vandaar dat ze het meest in de herfst worden aangetroffen. Netty komt regelmatig op verschillende natuurterreinen om naar paddenstoelen te zoeken en te fotograferen. Wij kwamen in gesprek en het ging al snel over het warme en droge weer waardoor er weinig of geen paddenstoelen te vinden zijn. Ik zei: dan heb ik toch iets bijzonders voor je, er staat (zit) een enorme zadelzwam aan een essenboom (misschien zijn essen de favoriete voedingsbodems voor deze paddenstoelen). Hij is zo'n dertig cm. groot, drielaags en nog maar een paar dagen oud, en dat in deze

kurkdroge en tropisch warme periode. De natuur zorgt vaak voor verrassingen.

In de tachtig jaar nadat ik de eerste keer zo'n zwam zag, heb ik er nog een enkele keer één gezien, maar niet veel. Het blijft dus een zeldzame verschijning, deze reuze elfenbank.

Roelof Dubel, bestuurslid.

De Wagenmaker.

In elk dorp was vroeger een wagenmaker gevestigd, één van de belangrijkste ambachtslieden in het dorp. De hoofdzaak was het maken en repareren van boerenwagens van het zogenaamde Zuidhollandse type. Ook werden er door de wagenmaker arrensleden gemaakt. Het maken van een boerenwagen vereiste een groot vakmanschap. Het wiel werd gemaakt uit 6 segmenten, met in het voorwiel 12 spaken en in het achterwiel 14 spaken, in het midden van het wiel de zogenaamde dom. Vervolgens werd bij de smid de velg erom gelegd, die werd roodgloeiend gestookt en met emmers water afgeblust zodat hij kromp en muurvast om de houten velg kwam te zitten. De achterschamel werd vaak versierd met mooi houtsnijwerk, ook de achterklep, het krat genaamd, werd vaak beschilderd.

De ons eerst bekende wagenmaker van Poortugaal was Thonis van Essen, hij is geboren omstreeks 1556. Hij trouwt op 20 december 1589 in Poortugaal als jongeman van Putten met Maritge Burgardsdr., weduwe van Claas Damen. Thonis hertrouwt na haar overlijden op 17 februari 1608 te Poortugaal met Adriana Claesdr. van Driel, geboren ca. 1580 te Dordrecht, dochter van Claes Cornelisz. van Driel en Cornelia Corneliszdr.

Thonis was schepen van Poortugaal in 1606 en 1608, hij overlijdt op 24 april 1619 te Poortugaal, begraven in de kerk van Poortugaal. Adriana hertrouwt op 1 december 1619 te Poortugaal met Claas Claasz. Verkerk, jongesels van Beusekom. Hij zet de wagenmakerij voort tot zijn overlijden ca. 1641. In die periode was er nog een wagenmaker actief in Poortugaal, namelijk Dammis Jansz. Hij was 13 maart 1602 getrouwd met Maritge Arents, De wagenmakerij was gevestigd aan 't Meulen Eijnde, naast de Geldersche steeg, later Waalslop genoemd, op de plaats waar Wim den Ouden later zijn garagebedrijf had.

Op 7 augustus 1655 verschijnt voor schout en schepenen van Poortugaal Dammis Jansz. Wagemaecker. Hij verkoopt aan Bastiaen Bastiaensz. Castelein, mede wonende alhier, hujs en erve aan 't Meulen Eijnde voor 1300 carolus gulden. Bastiaen Castelein is geboren omstreeks 1630, ca. 1653 trouwt hij met Maertje Claesdr. uit Klaaswaal. Maertje overlijdt in 1673 en Bastiaen in 1679.

Er is geen opvolger in de wagenmakerij, zoon Ary Castelein vertrekt naar Zwartewaal. Een nazaat, Eric Kastelein, schreef een boek over de familie Castelein, getiteld "Langs het spoor van de Wagemacker".

In die zelfde tijd was er nog een wagenmaker actief in Poortugaal, n.l. Jacob Joosten Meindert. Hij is ca. 1640 geboren in Klaaswaal en trouwt ca. 1677 met Maertje Pietersdr. Welhouck. Waar Jacob Joosten zijn wagenmakerij had is nog onduidelijk. Hij overlijdt in 1720.

Vervolgens komen we Cornelis Arysz. van Lier tegen als wagenmaker in Poortugaal, zijn bedrijf was gevestigd aan de Kerkstraat. Hij is gedoopt te Ridderkerk op 10 april 1729. Hij trouwt op 8 mei 1763 in Poortugaal met Marijtje Arijensdr. van der Burg. Hij overlijdt in Poortugaal op 27 oktober 1813. Zoon Ary van Lier, geboren in 1765 te Poortugaal, volgt hem op in de wagenmakerij. Hij trouwt op 16 mei 1805 te Pernis met Ariaantje van Kralingen, hij overlijdt op 13 oktober 1831 te Poortugaal.

In de Dorpsstraat te Poortugaal vestigt zich Cornelis van der Schee circa 1830 als wagenmaker. Hij is in 1804 geboren als zoon van Pieter van der Schee, rietdekker, en Neeltje van Velzen. Dan op 13 april 1843 breekt er brand uit bij buurman Gerrit Zevenbergen, timmermansbaas, en gaan naast Cornelis van der Schee totaal 4 huizen in vlammen op. Cornelis van der Schee beëindigt de wagenmakerij, hij verkoopt het perceel aan A. Jol, die er een nieuw huis bouwt. Later heeft bakker De Reus hier zijn winkel.

Er werden nog meer van der Scheeën wagenmaker. Een neef van Cornelis, Andries van der Schee, geboren in 1824 werd wagenmaker in Heerjansdam. Boudewijn Vermaat van der Schee geboren in 1840, is knecht bij wagenmaker G. Labrijn in Hendrik-Ido-Ambacht. Hij koopt in 1875 de wagenmakerij van zijn voormalige werkgever. Hij schrijft op 17 maart 1875 aan zijn vader Louwerens Pietersz. van der Schee: "Voorts vermeld ik u nog dat het huis met tuin enz. van G. Labrijn ons eigendom wordt, hoe en op wat wijze is te breedvoerig te schrijven, hiervan mondeling hopen wij."

In Poortugaal komt in mei 1847 Bastiaan in 't Veld zich als wagenmaker in Poortugaal vestigen. Hij koopt van Jan Hoek een huis en schuur aan de Kerkstraat in Poortugaal.

Bastiaan in 't Veld is in 1813 in Numansdorp geboren, hij trouwt in 1845 met Cornelia Paulusdr. van Eijk.

Zoon Johannes in 't Veld volgt hem op als wagenmaker, hij is in 1850 geboren en trouwt met Aaltje Mastenbroek, geboren in 1850 in Charlois. Uit dit huwelijk worden 5 kinderen geboren: Bastiaan, Paulus, Cornelia Margaretha, Maria Adriaantje en Jan Hendrik in 't Veld. Johannes in 't Veld overlijdt in 1924.

Zoon Jan Hendrik trouwt in 1909 met Johanna Fijan en wordt wagenmaker in Moerkapelle.

Bastiaan en Paulus in 't Veld worden wagenmaker in Poortugaal. Met hun zus Cornelia ("Kee") blijven zij ongehuwd. Bastiaan overlijdt in 1955 en Paulus in 1951.

De wagenmakerij wordt daarna door de timmerman neef Eldert Verhoeff als opslag gebruikt. Vervolgens wordt er ca. 1983 door de heer Van de Burch, voorheen Paviljoen De Schakel te Hoogvliet, het restaurant "De Wagenmaker" gevestigd.

Op dit moment zijn hier de heer en mevrouw Jordaan alweer 10 jaar actief in restaurant "De Wagenmaker".

Arie Beukelman, voorzitter.

Poortugaal in getallen (deel 2)

1924

Had Poortugaal 348 huizen, 2.754 inwoners (inclusief Maasoord), 1 burgemeester, 107 arbeiders, 42 mensen zonder beroep, 16 kooplieden, 15 verplegers, 9 timmerlieden, 7 stokers, 6 slaggers, 5 metselaars, 2 klompenmakers, 6 winkeliers, 8 schippers, 5 bakkers, 1 veldwachter, 1 gemeentewerkman, enz.

1929

In New York vond de beurskrach plaats, die wereldwijd grote gevolgen had. Het was het begin van de grote crisis die tot 1940 duurde. Er waren in Nederland honderdduizenden werklozen.

1930

Werd er een gereformeerde kerk gebouwd, achter de huizen aan de Dorpsstraat, tegenover de oude school, nu schilderswinkel van Walgaard. In 1964 werd er een verenigingsgebouw en een pastorie naast de kerk bijgebouwd en kwam de ingang aan de nieuwe Emmastraat. Het nieuwe complex kreeg de naam "De Haven". De gereformeerde kerk als instituut was gesticht in 1888 door een kleine groep mensen die niet tevreden waren met de leer die toen in de N.H. kerk gepredikt werd. Eén van oprichters was de heer M. Molenaar, hij werd 103 jaar oud en overleed op 14 november 1947 (hij was 18 februari 1844 in Rhoon geboren).

Marinus Molenaar maakt een buurpraatje (Kerkstoep 1935)

In Poortugaal werd begin jaren dertig een werkverschaffingsproject voor werklozen uitgevoerd: het dempen van het Poortugaalse gat. Dat was een kreek of rivierarm, die lag tussen de Poortugaalse- en Hoogvlietse haven, ongeveer langs de Meeuwen- en Zalmplaat, die vóór die demping een eiland waren.

1932

Aanleg van de Groene Kruisweg, onze tweede verbinding met de grote wereld. Voor deze aanleg werd er zand aangevoerd met schepen naar het Waardse haventje (nu jachthaven) en van daar verder over een spoorlijntje met locomotiefje en kipkarren. Er lagen ook grote woonarken in die haven waar de werkers aan de Groene Kruisweg in de week woonden.

1934.

Rotterdam annexeerde Pernis, Hoogvliet en een deel van Rhoon en Poortugaal.

1939.

Er waren 35 telefoonaansluitingen in Poortugaal.

1940 -1945

Wereldoorlog II. Op 10 mei 1940 vielen de Duitsers ons land aan, 15 mei gaf Nederland zich over aan de agressor. Er kwamen bezettingstroepen. In Poortugaal niet zoveel, maar in Rhoon vele honderden, zeker een heel bataljon.

Op 11 februari 1941 vielen er drie verdwaalde vliegtuigbommen langs de Molendijk (nu F. v.d. Poest Clementlaan): één bij het huis van notaris Bennink, dat ging helemaal plat, de notaris verloor een been evenals mevrouw Spekman. Er waren twee doden: Jacob van Dijk en Plonia Bastemeijer

In 1942 stortte een Duits gevechtsvliegtuig neer, dat een duel met een geallieerd vliegtuig had verloren. Hierdoor brandde de boerderij van G. Vermaat aan de Slotvalckensteinsedijk geheel af.

Ook in de omgeving van de kruising Schroeder van der Kolklaan/Groene Kruisweg/Kruisdijk viel een twaalfstal verdwaalde bommen, veel schade aan huizen, gelukkig maar één lichtgewonde.

Op 21 februari 1945 stortte er een geallieerde jager neer in de polder "Zwaardijk", hij was aangeschoten bij het beschieten van de lanceerinstallatie voor de V1 raketten op het Shell fabrieksterrein. Er vond in januari 1944 een overval plaats door de ondergrondse, de knokploeg van Johannes Post, op het Poortugaalse distributiekantoor in het gemeentehuis.

In de winter 1944-'45 was er hongersnood, schoolkinderen mochten twee keer per week erwtensoep komen eten op Maasoord. Dit werd mogelijk gemaakt door Poortugaalse boeren, slager Den Otter, e.a., op initiatief van de burgemeester. Poortugaal had in die tijd, procentueel, de meeste N.S.B.-ers van heel Nederland. Toen de Duitsers 5 mei 1945 capituleerden, ging de ondergrondse, de B.S. (Binnenlandse strijdkrachten), de N.S.B.-ers ophalen en interneren in de openbare school. Dat was op zaterdagmorgen, 's middags werden ze weer bevrijd, met veel geweergeknal, door Duitse troepen uit Spijkenisse. De B.S. koos (zeer verstandig) het hazenpad, er was één lichtgewonde. Maandag 7 mei werden de N.S.B.-ers weer geïnterneerd.

1946

Ging burgemeester Frans van der Poest Clement met pensioen, gelijk met veldwachter Matthijs Weststrate, zij waren beiden door de oorlogsomstandigheden langer in dienst gebleven. De nieuwe burgemeester was A.K.H. Breebaart, hij was de man die geweldig zijn best heeft gedaan in Den Haag vergunning los te branden voor het bouwen van een flink aantal huurwoningen in de sociale sector. De heer Breebaart overleed in 1953 mede ten gevolge van in een Duits concentratiekamp opgelopen kwalen.

1953

De grote watersnoodramp. In Poortugaal liepen de polders Meeuwenplaat, Zalmplaat, Elftplaat en De Kijvelanden (Kieuweland) vol ten gevolge van dijkdoorbraken. Er verdronken 7 mensen.

1963

Maarten Zevenbergen, groentekweker aan de Albrandswaardsedijk, begon 's zaterdags in zijn tuindersschuur wat bloemen te verkopen, of eigenlijk was het zijn vrouw die hiermee begon. Dit was het begin van het tuincentrum Zevenbergen, dat later onder de paraplu van Intratuin verder ging. Maarten is inmiddels 95 jaar oud en in het bedrijf opgevolgd door zijn zoon en dochter. Begin 2018 is het bedrijf in andere handen overgegaan, het was sinds 1997 in Rhoon gevestigd.

1970

De metrolijn werd doorgetrokken van Rotterdam Slinge naar Hoogvliet, door Poortugaal dat ook een station kreeg. De stoomtram moest hiervoor wijken.

1985

Poortugaal en Rhoon werden samengevoegd tot één gemeente, die de

1988

Een zevental mannen, geïnteresseerd in de historie van onze dorpen, wonend in deze plaatsen, begon met een Stichting Oudheidkamer Rhoon en Poortugaal, die werd gevestigd in het voormalig gemeentehuis van Poortugaal.

2014

Had Poortugaal 10.010 inwoners, Albrandswaard ca. 25.000.

2018

De Woningbouwvereniging Poortugaal bestaat 100 jaar. Eind dit jaar in november bestond de Oudheidkamer DERTIG jaar.

Roelof Dubel, bestuurslid

(met dank aan

N.L. van Dinther, Cees Zevenbergen, Arie Beukelman en ds. T.A. van der Vlies †).

Bronnen: Poortugaal in getallen: Poortugaalse boerderijen, A. Beukelman; De Kronijken van Vermaat, Vermaat; Poortugaals dorpsleven 1890-1903, K. van Pelt en C. Zevenbergen; Pernis, Hoogvliet, Poortugaal en Rhoon, J. Verheul Dzn; documentatie Oudheidkamer.

De schat.

In onze nieuwsbrief nr. 26 van september 2018 schreef Jan Klingens een verhaaltje, waarin hij vertelde dat hij in zijn jeugd ging struinen in en op de vuilstort bij de Rhoonse haven, dat is waar nu de jachthaven van Rhoon ligt. Jan ging daar schatgraven naar oud ijzer dat hij soms wel voor een gulden kon verkopen aan een oud-ijzer handelaar.

Dit bracht mij een voorval in herinnering, dat ca. 1938 op het Rhoonse Veer heeft plaatsgevonden, bij en in het Spui, dicht bij de plek waar Jan Klingens ging schatgraven.

Om zo goed mogelijk alles te weten over dit voorval heb ik iemand geraadpleegd, die in 1938 bij het Spui aan de Dorpsdijk woonde. Hij was toen 12 jaar oud en nu dus in de negentig.

In 1938 heerste de grote crisis, begonnen met de 'beurskrach' in 1929 in New York, die duurde tot 1940.

Er waren enorm veel werklozen. In sommige bedrijfstakken tot wel 40% van de beroepsbevolking. Mensen die zonder werk waren hadden dan geen inkomen.

Zij kregen een uitkering van de overheid die 'steun' werd genoemd. "Hij loopt in de steun" zei men dan van zo iemand. Ik meen weleens gehoord te hebben dat men acht gulden per week kreeg. Dat was te veel om te sterven maar te weinig om van te leven.

Er waren ook nog voorwaarden natuurlijk. Had je wat spaargeld of een eigen huis, dan moest je dat eerst opeten voor je een uitkering kreeg.

In die dagen was er op het Rhoonse veer iemand die zonder werk was en die wat spaargeld had. Dat durfde hij niet thuis te bewaren en zeker niet op de bank te zetten. Hij had het opgeborgen in een, waarschijnlijk door hem zelf gemaakte, kist en die verstopt of begraven in een griendje achter het Spui (nu in 2018 worden daar woningen gebouwd).

Het Spui stond toen, via de Rhoonse haven, in open verbinding met de Oude Maas en was dus onderhevig aan eb en vloed. De griend kon dan onder water komen te staan. Waarschijnlijk is het kistje met hoogwater los gekomen en het Spui in gedreven. Er was een jongen, ook een jaar of twaalf, die bij zijn tante op bezoek was, die ook daar bij het Spui woonde. Hij scharrelde wat aan de waterkant en zag het kistje drijven. Hij riep zijn tante en zei: 'Er drijft een kistje in het Spui, daar zou ik wel een konijnenhok van kunnen maken'. Het was dus een flinke kist en de konijnenhokken waren toen zeker niet zo groot.

Tante haalde de raagbol, de langste stok die zij had, en probeerde daarmee het kistje naar de kant te krijgen. Maar daardoor kantelde het en kwam de inhoud in het water terecht, Er waren wat bankbiljetten die bleven wel even drijven, maar er was muntgeld en dat ging natuurlijk gelijk naar de bodem. Toen het later eb werd en het Spui droog kwam te liggen, lagen de munten op de bodem in de bagger en toen bleek dat het voor een deel of allemaal (dat weet ik niet) heel bijzondere munten waren namelijk gouden tientjes, gouden munten met de waarde van tien gulden.

Het gouden tientje.

Het voorval bleef natuurlijk niet lang geheim.

Al spoedig kwamen meer jongens uit de omgeving kijken wat er te zien was. Waarschijnlijk trokken ze hun klompen en kousen uit en stapten in de sloot (het Spui was eigenlijk maar een brede sloot) om in de modder naar munten te zoeken. Graaien in de modder, elkaar op zij duwen, ruziën, elkaar het gevondene afhandig maken "zo die is van mijn, nietus ik hattum 't eerst". Later kwamen er ook volwassenen bij en brachten een schop mee.

Het werd een complete schatgraverij. Weer later kwam de handel. Er waren mensen die probeerden een goudstuk van kinderen te kopen voor een kwartje (vijf en twintig cent). Kinderen wisten niet wat een gouden tientje was, maar wel wat een kwartje was. Daar kon je wel 25 ijsjes voor kopen.

Het kwartje.

Het leek een echte 'goldrush'. Ook daar waren er opkopers die het goud van de delvers kochten voor een habbekrats. Volgens mijn zegsman waren er lange tijd later nog bergen grond te zien in het Spui die bij het zoeken waren opgeworpen.

Het zou misschien ook wel wat voor Jan Klingens geweest zijn, maar hij is helaas te laat geboren. Hij is namelijk van 1949.

Roelof Dubel, bestuurslid.

Koninginnedag Rhoon, 30 augustus 1901.

We hebben ons Koninginnefeest weer gehad; we hebben geaubaad, gesmuigd, gegoocheld, in één woord we hebben genoten. 's Morgens tegen negen uur verschenen de eerste feestbloempjes, aardige kopjes met witte jurkjes en rood-wit-blauwe vlaggetjes; hun aantal groeide voortdurend en klokke negen was de geheele zaak compleet. Prompt op tijd kwamen ook onze Vlaardingsche musici, die de echt opgewekte feeststemming moesten in- of aanblazen. In de school werd eerst aangenaam kennis gemaakt met een bolusje en toen begon de optocht door het dorp. Voorop de blazende heeren met "Les cadets", een juweelig marschje, gevolgd door een langen, beweeglijken, veelkleurigen kindertros, zwaaiend het dundoek in de lucht.

Eerst bij het hoofd der gemeente, vervolgens bij de leden der vroedschap hebben we gezongen van liefde voor 't Oranjehuis en den geboortegrond, van strijden en pal staan voor Koningin Wilhelmina en Vaderland. Om een uur gingen we naar de groote zaal van 't kasteel om te genieten van "den gemedailleerden en gebreveteerden prestigiteur" Proper uit Rotterdam. 't Waren een paar prettige uren, die we daar doorbrachten, genietend van de vingervlugheid van onzen escamoteur. 't Meest verrassende van alles was zeker de zich vermenigvuldigende rijksdaalders, geld zat ten slotte overal en 't werd gehaald van plaatsen, waar wel nooit een sterveling zijn aardsche schatten versteken zal, tot uitbundige vreugde der feestvierenden. Eindelijk nog een slotnummer met knaleffect en voorbij was ook dit gedeelte van het programma. De finale geleek eenigszins op de ouverture: mensch, bolus, taartje en limonade werden op 't innigst verbonden. Een dag van heerlijk genot ligt thans weer achter ons; een woord van dank aan ons gemeentebestuur, dat tot deze feestviering het initiatief nam, inzonderheid aan onzen geachten burgemeester, die thans ook weer op zoo ondubbelzinnige wijze toonde den jeugd een warm hart toe te dragen en den heer Schepman, door wiens welwillende bemoeiing het mogelijk was, trots het minder gunstig weer, op zoo'n leuke wijze gezellig samen te zijn en te genieten.
